

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 89/2022
03.03.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац председника већа, Драгане Маринковић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из села ..., чији је пуномоћник Иванка Тодоров, адвокат из ..., против туженог "ББ" д.о.о., Ниш, кога заступа Весна Лојпур Стојменовић, адвокат из ..., ради поништаја решења о престанку радног односа, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3021/2020 од 01.06.2020. године, у седници одржаној 03.03.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3021/2020 од 01.06.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 838/2017 од 31.07.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и поништено као незаконито решење туженог о престанку радног односа бр. .. од 21.02.2017. године. Ставом другим изреке, тужени је обавезан да тужиоца врати на рад и призна му сва права на раду и по основу рада. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 155.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3021/2020 од 01.06.2020. године, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку на основу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 18/20), и нашао да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП-а, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а указивање на постојање битне повреде из тачка 12. наведеног члана, не представља дозвољен ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП.

Нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог био запослен на радном месту ауто-механичар друге категорије у погону за одржавање у објектима туженог до 21.02.2017. године, када му је отказан уговор о раду, због учињене повреде радне обавезе и непоштовање радне дисциплине из члана 179. став 2. тачка 1. и 5. и става 3. тачка 1. Закона о раду, као и члана 6. став 1. тачка 7. и члана 7. тачка 1. КУ о утврђивању права, обавеза и одговорности запослених и члана 19. тачка 4., 10, и 17. Уговора о раду. Тужиоцу је стављено на терет да је дана 02.02.2017. године у 23,00 часова, радећи у трећој смени одбио радни налог руководиоца за одлазак на интервенцију возилом – камионом КО .., ради поправке аутобуса КО .., јер није понео дозволу "Ц" категорије, због чега је интервенција каснила 90 минута. Пре доношења решења о отказу тужиоцу је достављено упозорење на које се изјаснио. У поступку је утврђено да тужилац није поступио по првом налогу надређеног да камионом изађе на интервенцију јер је у том периоду имао здравствене проблеме, али је након тога, поводом исте интервенције поступио по другом налогу претпостављеног као сувозач са колегом ВВ, па је иста интервенција обављена после одређеног времена. Том приликом тужилац није поступао са намером да повреди радну дисциплину, односно да изврши повреду радне обавезе немарним и несавесним извршавањем исте, јер је разлог одбијања било његово здравствено стање, а неспособност да управља возилом била је изазвана терапијом коју је узимао.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су поништили решење туженог и обавезали га да тужиоца врати на рад.

Наиме, код утврђене чињенице да тужилац дана 02.02.2017. године у 23,00 часа из оправданих разлога најпре није извршио радни налог руководиоца за одлазак на интервенцију у својству возача, (камионом КО .., ради поправке аутобуса КО ..), јер због здравствених проблема и лекова које је узимао, није могао да управља моторним возилом због чега и није понео возачку дозволу "Ц" категорије, али је по поновљеном налогу поводом исте интервенције (као сувозач) поступио, са колегом ВВ као возачем, па је интервенција обављена са закашњењем од 90 минута, због чега није било основа за доношење решења о отказу, јер тужилац није учинио поведу радне дужности и радне дисциплине које су му отказним решењем стављене на терет. Поред тога није било ни намере тужиоца да повреди радну дисциплину односно да изврши повреду радне обавезе немарним и несавесним извршавањем радног налога. већ је разлог одбијања било његово лоше здравствено стање и неспособност за управљање моторним возилом, па је побијано решење правилно поништено, а тужени обавезан да тужиоца врати на рад.

Такође, тежина наведене повреде, и по становишту овог суда, не представља понашање које се не може толерисати и које као такво заслужује меру отказа, посебно имајући у виду да је тужилац од 1981.године запослен код туженог који у поступку

није указивао да се ради о запосленом који је недисциплинован. У таквој ситуацији послодавац је у смислу члана 179.а важећег Закона о раду ("Службени гласник РС", бр. 24/05...113/17) имао могућност да уместо отказа уговора о раду изрекне неку од блажих санкција прописаних наведеном одредбом, којом би се остварила сврха кажњавања. Супротно наводима ревизије, дискреционо право послодавца коју меру ће применити уколико запослени учини повреду радне обавезе и не поштује радну дисциплину, као и право да одлучи о врсти санкције, зависи од околности конкретног случаја. Па како је у конкретном случају утврђено да је одбијање тужиоца да управља моторним возилом због узимања терапије било оправдано, а није доказано да је до кашњења интервенције од 90 минута дошло кривицом тужиоца, то утврђене околности указују да је било места изрицању блаже санкције прописане чланом 179.а ЗОР-а, уместо отказа.

Осталим ревизијским наводима оспорава се утврђено чињенично стање, што није дозвољен ревизијски разлог по члану 407. став 2. ЗПП, па је на основу члана 414. ЗПП одлучено као у изреци.

**Председник већа-судија
Звездана Лутовац,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**